

mijmering / deurbel

Je woont in je huis en je hecht aan je plek. Ook al zou je zelf van alles anders willen als je het voor het zeggen hebt – en dat heb je niet altijd – toch is het jouw huis, tuin, keuken, schuurtje, stoepje en ga zo maar door. En jouw deurbel, zo'n ding waar je niet over

nadenkt totdat ie het niet meer doet. Na vijfendertig jaar trouwe dienst hield de mijne er mee op. In eerste instantie plakte ik een briefje op de deur 'kloppen aub want de bel doet het niet' (naar de onsterfelijke woorden van Alberto Vermicelli uit de Vlaamse kinderserie Samsung en Gert), maar sommige bezoekers ramden zo enthousiast op het keukenraam dat ik me steeds een ongeluk schrok.

Een nieuwe bel kopen bleek nog niet zo eenvoudig. Dat wil zeggen: wat ik wilde was er niet en wat er was wilde ik niet. Ik wilde 'tring', desnoods 'dingdong', maar dingdong was al tweede keus. Tring is een bel, dingdong is een in mijn beleving toch niet helemaal volwaardig alternatief uit de jaren zeventig, de tijd dat 'zoals het was' niet meer goed was. Daar heb ik niet altijd bezwaar tegen, maar als het over een deurbel gaat ... die moet klinken zoals-ie vroeger thuis klonk. Ik naar de bouwmarkt, wat de juiste plek bleek te zijn. Wat ik aan draadloze-smart-video-deurbel-systemen in de rekken aantrof stelde me niet gerust. De allereenvoudigste bel bleek nog altijd zestien melodietjes te hebben – waaronder Happy Birthday - de jonge verkoper liet ze met een blij gezicht stuk voor stuk horen. Vreselijk, allemaal even lelijk en goedkoop. Ik wil tring. Nee helaas, die zit er niet bij.

Tja, wat doe je dan? Na een week hartkloppingen van het geknal tegen mijn ruit toch maar zo'n draadloos ding met zestien liedjes aangeschaft. En geloof het of niet, ik kreeg er lol in. Wie nu aanbelt hoort een deun van dertig seconden, die ik natuurlijk helemaal laat uitspelen voordat ik met een weids gebaar de deur open. Het gezicht dat ik dan zie, dat maakt het dan toch wel weer leuk!